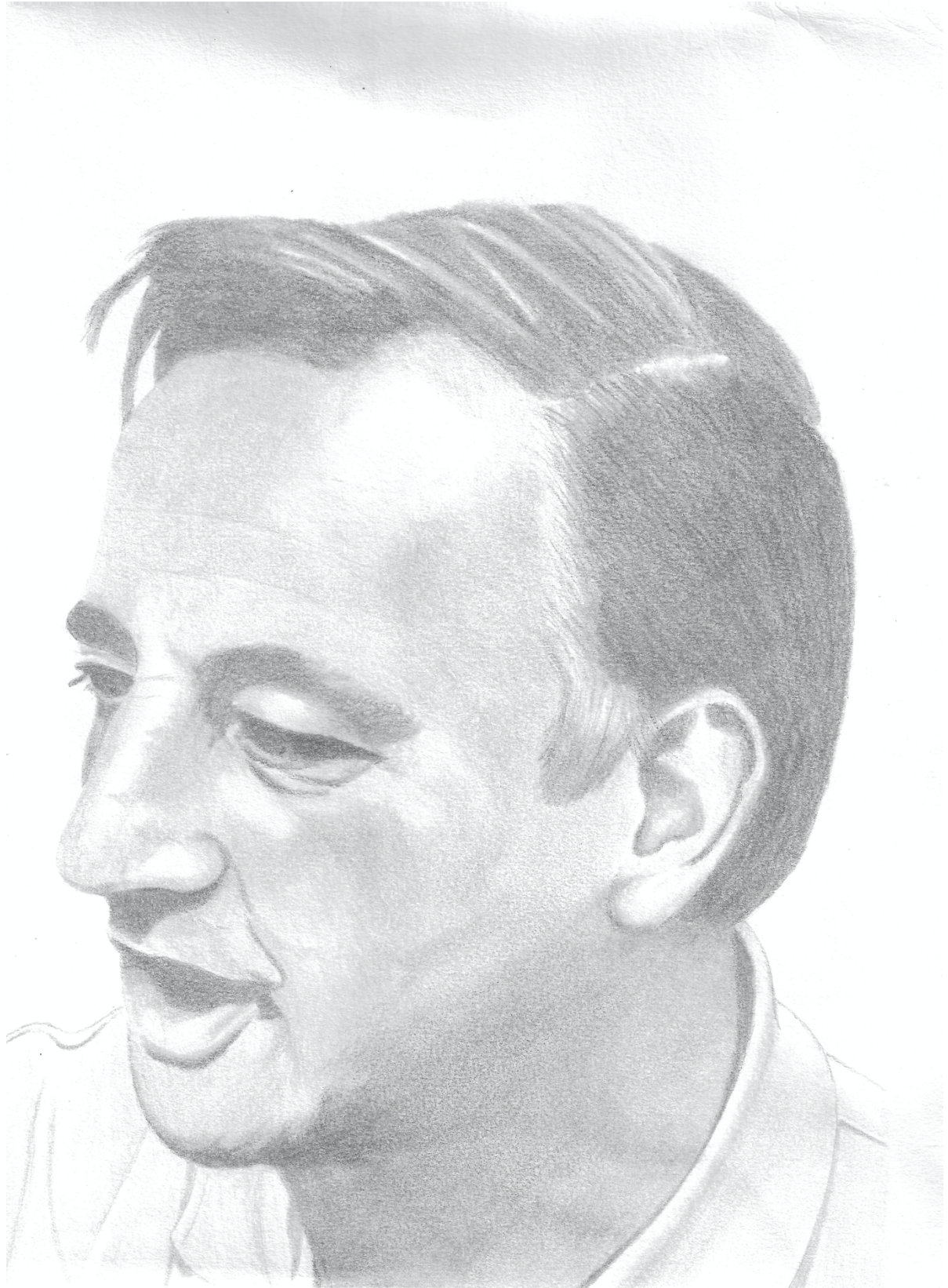

In dankbare herinnering aan Janus Claessens

HENRY CH.

De Janus, de jonge onderpastoor

die de parochie Sint-Jozef-Bloemendaal in Schoten
bezielde met zijn frisse initiatieven, zijn inzet en medeleven
Mijn moeke en vake werden kookouders tijdens de Chiro-bivakken,
mijn broer en ik werden misdienaars en koorknappen,
en Janus werd vriend aan huis bij de familie Dingenen...

De Janus, meer mens dan priester

Tactvol bemiddelaar, spontane biechtvader, mentor en gids
langs de wilde wegen van het leven, buiten de kerk
Ik, Frank Dingenen, was een alleskunner, een spring-in-'t veld
Niet zelden het onderwerp van jaloezie en plagerijen
Maar Janus nam me in bescherming en gaf me een kopie
van de parabel van De Vijf Talenten.
Néé, ik moest geen 'pastoor' worden, zoals mijn leraars me zeiden,
maar mijn talenten proberen te vermenigvuldigen!...
De parabel hing decennia lang boven mijn bed.

En **De Janus**, hij werd een fan

Hij betaalde een ticket voor al mijn one-man-shows
en publieke uitzendingen voor radio en tv.
Hij liet dan stiekem een commentaar na in het gastenboek...
Ik was al 40 jaar intussen, maar één van die commentaren was:
"Ik ken niemand die de parabel van De Vijf Talenten
zo nadrukkelijk heeft waargemaakt! Proficiat!"

De Janus, even terug onderpastoor van Bloemendaal

toen hij de eucharistieviering leidde bij de dood van mijn moeke
in dezelfde kerk, voor hetzelfde altaar, met dezelfde bezieling
Ik had voor die gelegenheid een gevoelig lied gemaakt, en laten horen
tijdens de viering. Iedereen werd er stil van, hij niet in het minst...
Ik heb begrepen dat hij een kopie ervan soms gebruikte
tijdens gelijkaardige vieringen en wakes in St. Vianney...
Of moet ik zeggen 'Sint-Janus-Vianney'?

De Janus, de allemansvriend

die voor eeuwig een plaats krijgt in het hart van iedereen
waarmee hij begaan was. En dat zijn tientallen kerken voll!
En ik ben geneigd om in het gedenkboek bij zijn dood te schrijven:
"Op jouw terrein ken ik niemand die de parabel van De Vijf Talenten
zo nadrukkelijk heeft waargemaakt! Dikke proficiat en dank!"

“In de figuur van Janus stapte er steeds twee personen door de schoolpoort.

De eerste was een ouder wordende man, een priester, elk jaar wat trager in de benen, maar kwiek in het hoofd.

Een toegewijd en eerlijk mens, als priester, net als persoon, begaan met wie de school belichaamde.

Een vriendelijk woord en een glimlach in de leraarskamer, kop koffie in de hand.

De tweede was een jonge kerel, met een blijvende twinkeling in de ogen, schoppend tegen een bal die hem voor de voeten rolde.

Jong met de jongeren, ongedwongen met een steeds geïnteresseerd publiek.

Beiden waren Janus. Evenwichtig. De oude stramme priester, maar jong aan de binnenkant.

De school zal je onverwachte bezoeken missen. Je spirit leeft in een Salesiaanse school als de onze door.

Het ga je goed, Janus.”

LVH

Lieve Janus, Heerom,

Je hebt velen van ons gedoopt,
gezegend met de communie of getrouwd.

Je hebt gezalfd en gepredikt,
maar vooral heb je naar ons geluisterd.
Naar ieder zijn verhaal, zonder oordeel.

Jij gaf iedereen kansen.
Je geloofde in het goede van elke mens.
Je verafschuwde macht, hebzucht en ruzie.

Jij gaf ons een boodschap van liefde....

Janus Claessens en 't Fortje

Eind de jaren vijftig werd door begenadigde mensen in de kerk vastgesteld dat er geen voeling (meer?) was met een deel van de bevolking, met arbeiders, met kleine mensen, met minderbedeelden, voor hen leek er geen of alleszins te weinig plaats in de georganiseerde kerk. Priesters gingen werken in fabrieken om er het leven van en met de arbeiders te delen. Vanuit eenzelfde bewogenheid en elan werden in en om Antwerpen de eerste buurtwerken opgestart in achtergestelde woonwijken, in arbeiderswijken ... zo ook 't Fortje in de Eenheidwijk in Wilrijk.

Van bij zijn benoeming tot onderpastoor in de Sint Jan Vianney-parochie behoorde deze werking, als bijzonder aandachtspunt, tot de opdracht en het takenpakket van Janus Claessens.

Mede onder zijn impuls werd het een succesvolle werking. Het meest zichtbaar waren de spelnamiddagen voor de kinderen, jeugdclubactiviteiten voor de jongeren enz... Het jaarlijkse kamp met op de sterkste momenten tot 80 kinderen was telkens weer een hoogtepunt. Maar 't Fortje een kinder- of jeugdclub noemen is het eigenlijk tekort doen, het was zoveel mee. Kinderen en jongeren kwamen er met hun problemen van de straat, van school en van thuis. Ze vormden de toegangspoort tot gezinnen en families.

Naast de activiteiten voor kinderen en jongeren waren er de vele individuele contacten want meer en meer kwamen mensen met hun problemen aan de tafel zitten in 't Fortje. Ze kwamen niet langer alleen maar uit de Eenheidwijk, maar ook van veel verder, om mee te mogen draaien en te ademen. Het aantal koppen, de liters koffie die er gedronken zijn zijn niet te tellen.

En er waren de yogaclub en de babbelmomenten voor de moeders, er werd gekaart. De Kerstmis- en Paasboodschappen...

Op zondag werd in kleine kring en in eigen stijl eucharistie gevierd waar Janus - en hij was sterk in liturgie - de Blijde Boodschap verkondigde, ze verstaanbaar maakte, ze dichterbij de mensen bracht en de mensen dichterbij elkaar.

Met verhalen en anekdotes over 'de Claessens' kunnen bladzijden gevuld worden maar: Wat was zijn visie, zijn drijfveer achter dit alles?

Door een beleidsbeslissing van de toenmalig parochieverantwoordelijken werd ruim 20 jaar geleden en na 39 jaar, de werking van 't Fortje gedwongen stopgezet. Janus schreef toen een tekst (zeg maar pamflet) die hier in de kerk werd voorgelezen en waarin hij de *diepe pijn* en *ontgoocheling* hierover uitdrukt.

Enkele citaten:

- *'Als de kerk niet dient, dient ze tot niets.'* (naar een Franse Bisschop)

- *39 jaar lang is daar (in 't Fortje n.v.d.r.) de volle en eerste keuze gemaakt om af te dalen van machtswerk naar het stille harde werk voor en met de eenvoudigen, kleinen, vergeten en zelfs verstoten mensen. Deze mensen kregen de eerste en volle eerbied. Mensen te klein om te mogen meedraaien en ademen in de grotere wereld als enkeling, als gezin, als kinderen, als jongeren. We voelden ons samen met elkaar als mensen met minder mogelijkheden maar wel sterk in waarden van elkaar.*

- *De vraag die ge tegenwoordig vaak hoort 'Moeten we niet zoeken naar de echte waarden van het leven en de noden van de mensen en die dan prioritair stellen in de zorg om de mens?' - die vraag zijn we onszelf 39 jaar lang blijven stellen en we zochten antwoorden, al die jaren hebben mensen die vraag mee vastgehouden.*

- *Nooit wilden we grootse dingen doen naar buiten toe. Het kleine gebeuren was groot en rijk genoeg. Het Kleine Werk van 't Fortje dat voor ons groots was en nog is.*

En is er iets overgebleven, wat rest ons? Is het te het meten en wie zou dat kunnen? Na de sluiting van 't Fortje gingen mensen hun weg, oude stenen werden opgeruimd.

Maar, tot de dag van gisteren ... telkens ik iemand ontmoet die ooit in 't Fortje kwam, een van de 'gasten' zoals Janus hen noemde, klinkt na de geplogenheid van "Hoe is 't?" steevast als tweede maar duidelijk voor hen de belangrijkste en ook echt gemeente vraag 'Hoe is 't met 'de Claessens' ?". Volgen dan verhalen over sjotten en 'vuurkes maken' op 't kamp. Dat het om veel meer gaat dan enkel leuke herinneringen ophalen is meteen duidelijk, het zegt iets over wie Janus wezenlijk voor hen was en is.

Janus, jij hield niet van groots uiterlijk eerbetoon, maar dit is meer dan zomaar belangstelling, dit is een uiting van sterke waardering, is een eerbetoon vanuit het hart - dat moet jou deugd doen!

De eerder geciteerde tekst van Janus Claessens over 't Fortje eindigt met, en dat kan hier niet ontbreken:

'Hartelijk dank, ... houdt u moedig aan de roep van 't LEVEN, VREDE en GERECHTIGHEID!'

PT

Janus,

Ik kwam net te laat.....

Maar de eeuwige rust heb jij meer dan welverdiend.

Voor mij ben je een echte lichtwerker die telkens opnieuw het licht liet schijnen en zo velen rondom jou wist te raken en te inspireren

Gewoon door wie je was, puur in je zijn.

Zoveel meer dan pastoor, je reikte veel verder en dieper.

Daarom dank Janus

Dank u om van mooie momenten in mijn leven ook zinvolle te maken.

Dank u om je aandacht te delen voor eenvoud in het leven en voor de natuur.

Dank u om je jeugdig hart open te stellen.

Dank u om ons steeds opnieuw te leren je naasten lief te hebben en om te delen met wie minder heeft.

Dank u om ons er bij stil te doen staan dat elke dader ook een slachtoffer is.

Dank u om ons te leren genieten van het pure leven.

Dank u voor je warme lach.

En vooral dank u voor wie je was.

BH

Als kleine pagadder van zes ontmoette ik je op chirokamp in Genk. Janus met z'n "deux-cheveauke of Dyanneke"...En ik herinner me nog haarscherp het bivak in Kalterherberg waar ge samen met het klein grut kwam stoeien in't openluchtzwembad terwijl de grootsten aan de kant op het droge er vrolijk, lustig op los "skiffelden"...: gitaar, wasbord en soeplepels onder lokale belangstelling... En 'k weet nog hoe ge op 't einde van de bezoekdag begripvol de kleinsten met natte oogskes een collectebus in de pollen duwde...

Ik ben nog lang in de chiro geweest... Citroën-Dyane werd een volkswagenbuske.... Véééél volkswagenbuskes, niwaar Staf?! Als 't nie claxonneerde was het iemand anders die ermee reed!

Maar er was nog zo onnoemelijk veel...: Vormselweekend in Langdorp of op Heibrand, "keihard" naar de Hoge Venen of op fietstocht naar Ossenisse (slapen bij de schapen- of de koeienboer) en Ierseke (mosselen met brood en mosterd in de wei).

Al die bivakken: Genk, Kalterherberg bij Monschau, Kasterlee, Geel, Mierchamps bij La Roche, Achel, Ravels, Essen, Neerpelt, Bocholt, Schoppen, Maredsous bij d'abdij of Opoeteren met een prachtig zandtapijt in de duinen....

We zagen samen Hugo en Josefien en Jonathon Livingston Seagull. Ook onvergetelijk die rare goestingskes; gestoofde nierkes met ajuin of beendermerg van de koe op nen bruinen boterham...Later ben ik je met de regelmaat van een kapotte klok blijven tegenkomen...

Ge hebt me getrouwd en mij nie alleen. (Da zou trouwens ook nie eens kunnen ook nie!) g' Hebt ons dochter gedoopt en ons vader begraven...

Maar ook later, best heel toevallig alsof 't zo moest zijn: in de lindekes in Wilrijk of bij de molen in Oelegem...

Ge bent onmogelijk weg te denken!: een oeverloze bron van inspiratie.

In Londen is er een klok die het naar't schijnt heel recentelijk ook liet afweten: "Big Ben"... van de nostalgische zwart-wit films lang geleden op televisie... Neee, niks... geen Brexit! Voor veel mensen bent gij Big Ben en dat zal altijd zo blijven!...

In die geest staat er ons nog maar één ding te doen op de tonen van "De Grote Oproeper" en met die altijd onmisbare muzikale streep..... DANK U WEL...!
D.P.

Wij hebben Janus leren kennen in de chiro op een schone zondagnamiddag toen er een slanke priester met soutane aankwam die direct met ons volleybal speelde op het pleintje waar nu de kerk staat. Spel en sport zijn ingrediënten van de jeugdbeweging en onze chiro begon zondagnamiddag om 14 uur, maar een half uur vroeger was iedereen er al, van klein naar groot, om te sjotten op het pleintje voor het lokaal. Janus was de spelverdeler en hij kon de bal goed in het 'streutje' geven zodat iemand anders kon scoren. Zalig was die tijd.

Trektochten naar de Kalmthoutse Heide, de Hoge Venen, die Janus als zijn broekzak kent, fietstochten naar Zeeland en stappen in de Waddenzee met in onze rugzak verse gevangen garnalen die na 4 dagen bij thuiskomst stonken.

Het waren allemaal activiteiten die door Janus werden opgestart.

Als leiding hadden wij ook voeling met het sociale werk van Janus, o.a. het opvangtehuis ONZE KINDJES in Antwerpen. Af en toe konden wij Janus helpen met een activiteit voor die mensen.

Zo is er een anekdote dat Janus met zijn vermaarde volgeladen VW BUS op weg was voor een kleine verhuis voor die instelling.

Hij kreeg politiecontrole, maar de agent zag onze proost in grijs hemd en Romeinse Col en de Zeer Eerwaarde Heer mocht gewoon doorrijden.

De zogenaamde misvieringen op bivak ergens rustig op een heuvel zijn zaken om nooit te vergeten.

In onze chiro tijd was er ook de opkomst van de jeugdclubs o.a. Tombe en Boodt.

Onder impuls van Janus is er toen fel gestreden om het behoud van de chiro waarden t.o.z. de gewone jeugdclubs.

Je weet wel : buitenlucht beter dan binnen in het donker.

BEDANKT JANUS VOOR DIE SCHITTERENDE TIJD

MC en VF

Lieve Janus ,

Jij was een deel van onze familie . Ons huis op het Neerland was voor jou een thuis, er was altijd een plaats aan onze tafel .

We deden veel samen , op weekend gaan, verjaardagen van kinderen en kleinkinderen.

We deelden lief en leed en je was echt bezorgd over ons .

Vier jaar gelden overleed mijn vader, jullie waren even oud.

Nadien ging ook jouw gezondheid achteruit .

Mijn moeder zorgde goed voor jou, voor vers eten en voor de was en de strijk .

Dat was vanzelfsprekend, iets wat mensen gewoon voor elkaar doen .

Je was de laatste tijd ook vaak alleen thuis . Gelukkig had je vaak gezelschap van je lieve burens .

Die hielden je wat in het oog en zorgden van praktische klussen in huis.

Het stappen ging de laatste maanden heel moeilijk, maar je bleef wel mobiel dankzij je auto .

Je reed nog van je huis naar het Neerland en naar je familie . Dat was nog net, of eigenlijk net niet meer verantwoord, maar je stond op je vrijheid .

In oktober viel je bij het uitstappen . Je werd opgenomen in het ziekenhuis en je werd geopereerd aan je heup.

Eerst ging het beter en je kreeg veel bezoek van familie en vrienden . Je genoot nog van de scampi's van de chef in het cafetaria van St. Augustinus .

Een goed teken .

Maar het kwam niet meer goed . Je werd volledig afhankelijk van hulp en je gaf je leven uit handen .

Je nam er vrede mee .

Je laat een lege plek in ons huis, maar een warme plaats in ons hart .

We zullen je heel erg missen .

HS

Broeder,

Dank om de ruimte om mee te mogen stappen in een tocht naar de Levende, om het delen van je bezielde verbondenheid met het evangelie.

Man van God, die graag met mensen het brood brak en deelde.
Je leerde me 'n weg naar God.

Man, gegrond in de aarde: je kon plots je 'buske' parkeren om de vlucht van een buizerd te volgen of me oppikken om ergens te velde bij valavond het spektakelritueel van duizende spreeuwen te bewonderen voor ze met vlagen in struiken en bomen een slaapplaats zochten.

Man van trek-, fiets-, nachttochten, tenten, strozakken, kampvuren, bossen, heide, graanvelden...
Je leerde me anders naar de natuur te kijken.

Vriend van mensen,
doodgewone mensen,
de lijdende mens.
Gezegend met
mededogen. Met
mensen onderweg
deed je me soms
denken aan
de man uit Nazareth.
Je verwonderde en het
werd vaak een wonder
gebeuren!
Je voorbeeld
inspireerde.

Broeder, dank.

HV

Janus,

Ons verhaal begint en eindigt triest, maar tussenin was het groots in kleine dingen.

Toen je juist in Wilrijk aankwam eind '63 werd je meegedeeld dat er in een gezin met 5 jonge kinderen de moeder juist gestorven was, dat had je toch wel aangegrepen.

Je hebt me dat dikwijls verteld, ikzelf was toen nog te jong om het te begrijpen.

M'n eerste bewuste herinnering was later in het 3de studiejaar. Je bezocht regelmatig de school en ging langs alle klassen, ook onze klas. Ik was juist "onterecht" gestraft, ik de brave jongen zat bovenop de trede op m'n blote knieën. Ik werd rood van schaamte tot achter mijn oren, maar jij zorgde er wel voor dat de straf werd ingekort.

Mijn volgende herinnering was des te hemelser. Je stond in voor de muzikale omlijsting in de oude kerk tijdens de mis. Ik goed op tijd voor de mis op de eerste rij, jij vlak voor mij in vol ornaat; zwart priesterkleed bovenop een witte albe met rode stiksels en héél brede mouwen. Jij zong voor en sloeg de maat en wij de kerkgangers moesten invallen.

Ik zie mij nog altijd naar u opkijken, hoor uw stem en voel de bries van uw wapperende mouwen.

10-tallen jaren later was ik erbij met mijn zoon en kleinzoon voor het "laatste avondmaal" bij u thuis in de Kerkeveldstraat. Marie-Louise waar je dagelijks ging eten was enkele dagen op verlof en wij mochten u niet in de steek laten, zo gezegd zo gedaan. Je ging wel eens in De Lindekens eten maar op zondag gingen wij voor eten zorgen.

Je keuken was niet kookbestendig en spraken een alternatief af. Je lievelingskost "chinees".

We moesten het maar gaan halen bij de chinees op de Juul Moretuslei, dat was ne goeie (ook al was die er al een tijdje niet meer, dit was je ontgaan), en zeker niet naar de Kleine Steenweg want dat was gene goeie. Er was echter weinig alternatief.

Je bestelde, zeker chinese soep en daarna iets met scampi's.

Wij gingen het halen en ondertussen "onderhield" je mijn kleinzoon van bijna 7.

Na het eten zei je dat heel lekker was en werd de overschot van de veel te grote porties verdeeld en had je voor de dag erna ook nog eten.

Enkel dagen daarna ben je in het ziekenhuis terecht gekomen. Bij de eerste bezoeken zei je wel dat je lichaam je in de steek liet. Maar je bleef wel geïnteresseerd navraag doen naar ons bouwproject "bakoven" (waar je eind augustus nog naar kwam kijken), je hebt nog naar de foto's gekeken met de evolutie van de bouwwerken. Je beaamde dat het metselwerk van de oven goed moest drogen.

Later in het revalidatiecenter hebben we samen nog iets gedronken, voor u n' kriek. Daarna nog door de gangen "gekoerst" met de rolwagen in de onderaardse gang.

Nadien ben je nog naar het WZC gegaan maar toen was je nog maar een klein vlammetje en we konden u niet meer helpen hoe we ook probeerde, je was moe.

Het laatste wat je tegen me zei was "hoger leggen", je bedoelde waarschijnlijk "dichter bij de hemel", want daar hoor je thuis.

Anderhalve dag later ben je dan vertrokken en is er een rode draad door mijn leven doorgeknipt. Janus maak u niet ongerust ik zal er een stukje aanbreien en uw levensvisie verderzetten en doorgeven.

Het ga je goed.....

JPN

Toen er begin jaren 60 een nieuwe onderpastoor werd benoemd in onze parochie van Ars, hoorde ik thuis zeggen dat het 'gene gewone' was. Men had van de toenmalige parochieraad gehoord dat het 'een rooie' priester ging worden.

In mijn kinderlijke fantasie die toen aangescherpt was door verhalen van old Shatterhand en Winnetou, was ik in de vaste overtuiging dat die nieuwe onderpastoor een indiaan ging zijn. Groot was dan ook de teleurstelling toen ik Janus voor de eerste keer zag. Hij bleek gewoon een priester te zijn als een ander. Maar ook daar had ik het mis.

Toen Janus in de jaren daarna langzamerhand zijn stempel drukte op het reilen en zeilen van het parochiale leven en mijn wereld ook wat breder was geworden, beseft ik wat er toen werd bedoeld met 'een rooie'. En ik merkte dat er een nieuwe wind in de kerk waaide... en ik zag dat zijn sociale en warme houding tegenover de gemeenschap de enige weg was om kerk en mens met elkaar te verbinden. Gedaan met hokjes-denken, maar er zijn voor iedereen.

Priesters, pastoors, onderpastoors, en in het bijzonder Janus, waren niet langer verheven

boven de gemeenschap. Janus stond er middenin, hij vertelde in zijn homilies de verhalen van het leven zelf. Van ons en zijn leven. En de verhalen uit de bijbel kregen van toen af een heel andere betekenis. Het ging niet over heiligen, maar over mensen zoals wij.

Voor velen van de oudere generatie was dat een shock, maar voor de jongeren die door Janus geraakt werden -gelovig of niet- was het een openbaring. Iedereen werd plots van de wereld en de wereld was van dan af echt van iedereen.

En voor dat inzicht kan mijn generatie -en die daarop volgden- Janus alleen maar dankbaar zijn. Hij zag ons graag... en wij hem.

Hij was geen heilige. Maar juist dat maakte van hem een mens onder de mensen. En dat is waar de bijbel over gaat... en over liefde en vergiffenis. En zo hoort het.

MF

Ik heb bijzonder fijne herinneringen aan mijn jeugd (zonder sentimenteel te zijn) in de parochie, op de jongensschool, V69, ... waar Janus en vele andere een mooie plek in hadden maar zeker Janus!

Misviering onder een heldere hemel op de Hoge Venen, ploeteren wandelen en fietsen in slecht weer met zijn humor, mosselen koken op 't fietspad in Zeeland.

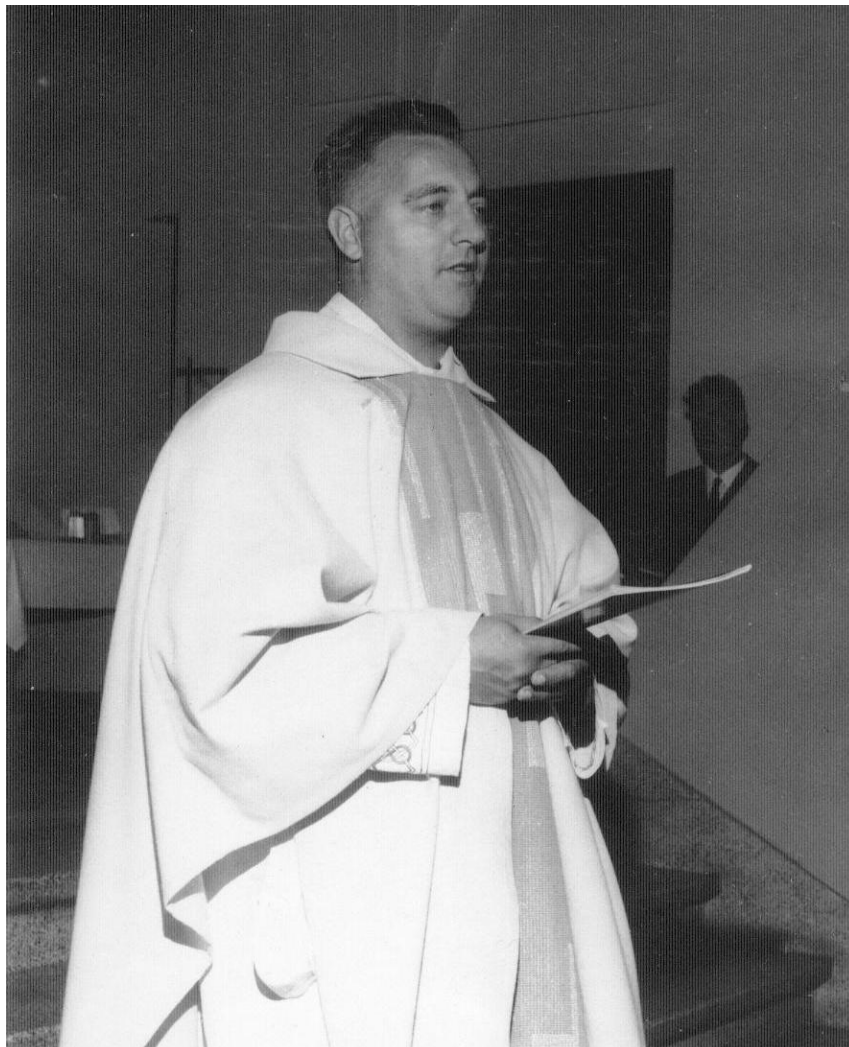
De twee momenten waarin ik Janus later terug zag :

- betoging tegen zwarte zondag in Brussel begin jaren 90, hij langs de kant, ik in de groep gays. Hij een beetje met verwonderde, maar goedkeurende glimlach.

- met de begrafenis van diaken Patrick Flo in Christuskoningkerk sept. 2018, dat ik me voorstelde, maar me niet direct herkende... maar maar maar Michelleke, 't was allebei een hartelijk weerzien.

Groeten,

MDG

Vanaf het moment dat Janus als nieuwe, jonge onderpastoor de eerste keer de Centrale Jongensschool en de meisjesschool 'Ars' binnen liep, beseften wij allen, leerkrachten en leerlingen, dat het bisdom een grote kindervriend als priester naar Sint-Jan - Vianney had gestuurd. Janus maakte indruk door zijn eenvoud, zijn warmte en het talent om iedereen te enthousiasmeren. Hij liep vaak de scholen binnen, hij was er thuis. Vooral rond advents- en vastentijd kwam hij wekelijks naar de klassen en bereidde hij samen met de kinderen en de leerkrachten de klas- en schoolvieringen voor. Het waren 'pareltjes' die vieringen! Janus sprak de taal van elke leeftijd, wist de leefwereld van kinderen in de vieringen in te bouwen en iedereen blij en enthousiast terug naar school of naar huis te sturen. De kinderen praatten ook regelmatig thuis over wat er in de kapel of de kerk was gebeurd en ouders vroegen vaak om te mogen aanwezig zijn op de schoolvieringen. En hoe mooi en zinvol maakte hij de eerste communievieringen die in de school werden voorbereid! Niet alleen voor de liturgie was Janus regelmatig op school. Hij leefde ook sterk mee met de successen en de moeilijkheden van de leerkrachten en ontbrak zelden bij speciale schoolactiviteiten. En zo sprong hij af en toe directie- en leraarskamer binnen om even te vernemen of alles o.k. was of om ons te herinneren aan parochiale- of kerkelijke gebeurtenissen. Jaren lang was Janus één van ons, één van onze scholen. Een priester om nooit te vergeten!!! Janus, bedankt voor al die jaren! Jij krijgt zeker hierboven een ereplaats!

PC

Wat velen niet zullen weten is dat Janus "een begenadigd voetballer" was. Na de mis van 11.30u en voor aanvang van de Chiro-activiteiten vonden er heroïsche voetbalgevechten plaats op de speelplaats van de toenmalige jongensschool. Het doel bestond uit de 2 palen van de basketringen en was amper 1m breed. Van topper tot leider, iedereen vocht voor de overwinning. Janus, op sandalen en in zijn grijze priesteroutfit, kon dribbelen als de beste, voorzetten geven uit het voetbalboekje, maar ... het meeste intense moment was een goal te scoren met het hoofd. Janus, was "Janus" niet meer, maar wel Roger Claessen, de voormalige topvoetballer die zijn oude dagen sleet bij "den Beerschot". En als de voorzet dan kwam van "Lothar Emmerich", voormalig Duits international, maar ook leider van de toppers was het feest compleet. Wie, och wie was die leider?

Als we "de Janus" in een paarswitte kazuifel de misviering zagen voorgaan, verdachten wij hem van paars-witte sympathieën, maar enkele weke later was het paars al rood (vooral rond pinksteren).

Grtn

RD

Een van mijn eerste ontmoetingen met Janus.

Hij vertrok met zijn Lambretta, een motorfiets, en bleef met zijn voet achter de inkomdeur van de garage, achter het Philamenahuis, hangen, viel en brak zijn enkel.

Enige tijd later kocht hij zijn eerste VWbusje. Er volgden er nog velen. Maar iedereen dacht dat Janus jaren met hetzelfde busje reed. Ik moest de busjes altijd in dezelfde kleuren spuiten.

Janus kwam veel bij ons in de ouderlijke woning. In ons tuinbouwbedrijf voelde hij zich thuis. Hij kwam meestal tegen de middag en at dan mee soep.

SN

Onderweg...

Het was niet moeilijk om samen met Janus onderweg te zijn.

Hij heeft heel veel mensen mee op pad genomen; het ging dan niet zozeer om de afstand of de inspanning maar vooral om het samenzijn in en rond eenvoudige dingen.

Rustig op de fiets naar de boerderij van Huub Huige in Ossensisse of naar de hooizolder bij Van der Maas in Biezellinge. Alles mee: zelfs een grote kookketel om verse mossels uit Yerseke te koken op een houtvuurtje.

Of om zeven uur 's ochtends met een grote rugzak aan het gazettenwinkeltje. De bus op naar het Centraal Station en dan de trein nemen naar de Hoge Venen om in winterse kou, ijsregen en diepe sneeuw blij te zijn met de "warmte" en beschutting van een koeienstal in Jalhay of Solwaster.

De vormelingen mochten mee naar het Verdrongen Land van Saeftinghe om elkaar te helpen bij het ploeteren door het zuigende slijk.

Ook de vier dagen naar de Waddenzee waren een vast gegeven. Naar Pieterburen, de tentjes opzetten bij Dijkstra en later bij Tjaart en Karin van Hoorn, dan met Willem Schober zwerven over het Wad of te voet oversteken naar Schiermonnikoog, genietend van hoge wolken en zelfs van stormen die geen genade kenden met sommige tenten.

Altijd zorgde je voor een bezinnend moment bij een kampvuurtje of enkele brandende kaarsjes. Meer moest dat niet zijn: wat licht, wat warmte, elkaar, ...

Dankjewel dat je ons meenam op jouw pad en blijf ons nu maar de weg wijzen

WP

Janus

Ondertussen zijn we, ik zal voor mezelf spreken, ontkerkelijkt. Geen (of toch niet dat ik weet) pastoors of aalmoezeniers meer die op een onbaatzuchtige manier tussen de mensen staan. Ten dienste van het algemeen belang. Geïnspireerd door het Evangelie. Ik denk met veel dankbaarheid terug aan zoveel dingen...

Ik kwam van een andere parochie, maar de Janus zag me staan en wist direct me te inspireren door zijn manier van waarderen kijken. Wellicht was ik toen een lastige puber die bij heel wat volwassenen geen krediet meer kreeg en bij heel wat mensen ergernis en achterdocht opwekte. De Janus zag me en inspireerde me, om stil te worden bij liedjes van Herman van Veen, om met belangstelling naar het verhaal van Jezus te luisteren, en om mee te gaan op de weg van het graag zorgen voor anderen. Hij liet me meedraaien in de vormsel-catechese, de kinderopvang voor de mis op zondag, de kring-13-werking, de fietstochten, de waddentochten, de Hoge-venen-tochten, de vlottentochten, de Chiro... Wat haalde hij veel goeds in me naar boven!

Hij zag ook waar ik een andere nood had dan mijn maten. Hij stelde me voor om aan een praatgroepje deel te nemen over een boek "Als 't kwaad goede mensen treft." van H. Kushner. Zo goed gezien van de Janus. Het heeft me zeker geholpen meer mens te worden en de miserie van elke dag in een ander perspectief te zien.

Auto leren rijden met het busje van de Janus... Ik was wellicht niet de enige... Zoveel vertrouwen dat hij had in jong' gasten. Wat hebben toeren uitgehaald met dat busje... Naast het kanaal van Jef-Olen hebben we echt veel geluk gehad en net niet het nieuws van de volgende dag gehaald... Wat was Janus genereus met het beetje dat hij had...

Als het leven wat te zwaar was voor een puberziel alleen, nam je me mee naar Essen. Mee naar onze Frans, onze Lewie, naar onze va en ons moeder. Om er gewoon te 'zijn'. Een beetje over het land rijden om een akker te eggen met een traktor waarvan ik niet eens de achteruit-vitesse wist staan... Grappig toen je nichtjes je eerbiedig 'heerom' noemden. Wat leerde ik zoveel lieve mensen kennen door jou. Je kozijn broeder in Zundert, zoveel mens op de parochie. Je deed zoveel deuren voor me open... Wat wist jij met je eenvoud en gastvrijheid de moeilijke wereld zo mooi te maken!

De huiskamer van de Janus was (bijna) van 'ons'. De leidingskringen gingen er vaak door. Ongelooflijk hoe we daar bijna altijd welkom waren. Janus deelde alles wat hij had. In de kelder potten draaien. Alles was mogelijk... Zo lief dat we dat allemaal mochten en konden doen...

Ja, Janus, je gaf me - en veel mensen - een flinke borrel van levensenergie en liefde. Dit leeft nog altijd in me door. Zonder jou was ik nu iemand anders... Jij bent niet dood maar leeft verder in mij. En je leeft wellicht door in zoveel mensen.

En ja, lieve Janus, ooit gaf je me wat Bijbelles toen ik op de normaalschool wilde begrijpen waarom er heiligen waren en wat de betekenis was van 'dit en geen'. Je legde ooit uit dat we op 1 november, Allerheiligen, de mensen herdenken die door hun goede manier van leven hebben bijgedragen aan het Goede in de wereld. Je vond het ook jammer dat 'Rome' niet altijd oog had voor de minder zichtbare heiligen. Voor mij ben een grote heilige Je hebt voor veel mensen mirakels gedaan. Dus de weg ligt open voor je zaligverklaring en binnenkort ook je heiligverklaring. Voor mij in elk geval! Ik zal op 1 november altijd aan je denken! Dank voor je liefde, geloof, vertrouwen, plezier en waardering!

ET

Beste Nonkel Janus,

Je hebt ons verrast toen je ons op Oudjaar hebt verlaten.

Jij was toch bij elk groot moment in onze familie aanwezig en voor je parochie was dit niet anders: huwelijken, doopsels, communiefeesten, familiefeesten... Maar ook en vooral bij de moeilijke momenten was dit het geval, bij een overlijden, wanneer iemand bediend werd van de ziekenzalving, of gewoon... wanneer het minder goed ging met iemand, als iemand in de put zat en het even niet goed zag zitten. Op jou konden we dan altijd rekenen, niet om grote woorden uit te komen spreken, maar om er gewoon te zijn, te luisteren en te zeggen : het komt wel goed, laten we gaan wandelen.

Want met jou erbij, kwam het ook altijd goed.

Het geloof voor jou zat hem in de kleine dingen, iemand kansen geven, vertrouwen geven, elkaar vooruit helpen. Dat kon ook zeer letterlijk zijn, bijvoorbeeld met uw Volkswagenbusje iemand helpen met verhuizen. Of een gevangene die geen geld had en toch graag met zijn familie even had gebeld: die kon altijd op jouw telefoonkaart rekenen. Dat ging natuurlijk snel rond in de gevangenis, zodat er voor jou niets anders opzat dan geld te verzamelen, waarmee dan telefoonkaarten konden worden aangekocht en uitgeleend.

In ons geheugen blijft voor altijd gegrift het moment waarop we met een Chirokamp 's nachts verdwaald waren in een donker bos in de Ardennen en er buiten bomen enkel nog voetsporen van everzwijnen te zien waren. Alhoewel, er was ook een klein riviertje: "dit blijven we volgen", zei je, "in steeds dezelfde richting, dan draaien we geen rondjes en komen we zeker ergens uit". We bereikten zo inderdaad terug de bewoonde wereld. Ons vertrouwen was weer gegroeid: het komt altijd goed.

De liefde voor de natuur in al zijn eenvoud: nog iets dat wij van jou hebben geleerd. Nu meer dan ooit in tijden van klimaatopwarming. Spreeuwen gaan kijken in de Maatjes of vinken achter de boerderij. Wij mochten altijd met je meegaan, wanneer je met een groep, de Chiro of het Fortje, de natuur introk. De Waddeneilanden, de Hoge Venen, Zeeland of een vlottentocht op de Semois, het was een voorrecht om mee te mogen gaan. Wij waren maar al te fier om dan te mogen zeggen : "De Janus, dat is ne nonkel van ons !"

Slapen deden we dan in een tentje of een boerenschuur. De boeren zagen je graag afkomen, meestal niet aangekondigd. We leerden de eenvoud en de soberheid waarderen. Wanneer een luchtmatras een beetje lek was en tijdens de nacht stilletjes leeg liep had jij hiervoor de oplossing: een beetje hooi onder de luchtmatras isoleert al even goed. En we sliepen verder.

Ook bij het jagen in Tholen was je doordrongen van de natuur. Een geweer kwam er bij jou niet aan te pas. Je genoot veel meer van de ganzen die overtrokken, van een klad spreeuwen of van de zon die zich een weg baande door de sluimerende mist. Gewoon om buiten te kunnen zijn, in de polder, daar was het jou om te doen. En als er dan toch een konijntje over was, dan nam je het graag mee om er een paar dagen lekker van te kunnen eten. Ook dat hoort bij de natuur.

Beste Nonkel,

Je hebt ons geleerd wat dienstbaarheid en dankbaarheid betekent. Dat iedereen meetelt hoe klein en onzeker hij ook is. Toen je moeite had om met sommige gevangenen te communiceren, ben je op je 60° nog Spaans beginnen leren, dat zegt genoeg.

Je leek onverwoestbaar, maar je gezondheid liet je op het einde in de steek. Je was moe van een mooi en intens leven. We moeten afscheid van je nemen. Rust nu maar, we zullen je nooit vergeten.

Familie Claessens

Beste Nonkel Janus,

Ruim 86 jaar geleden, in 1933, werd je geboren als 7^e kind van 10. Je kreeg van je broers en zussen de bijnaam Puitje mee, omdat je een smalle was. Maar wel ene die blijkbaar snel en wendbaar was, want zowel in voetbal als in basket blonk je uit. Je liep school in het College van de Rouwmoer, destijds verplicht intern. Dat laatste was wel tegen je goesting, maar dat kon toen niet anders.

Na het Seminarie van Mechelen werd je in 1958 tot priester gewijd en werd je onderpastoor van Schoten. Niet zo lang want 5 jaar later hadden ze je hier nodig in Wilrijk. Dit werd sedertdien je thuis. Het was het begin van een zeer intense werking die door jou op poten werd gezet via de Chiro, het Fortje en de scholen.

En intens is letterlijk te nemen: Chirokampen, spelnamiddagen, sportactiviteiten, uitstappen in de natuur tot zelfs het metsen van een Chirolokaal.

Daarna kwam er nog de Vlinder bij, een ontmoetingslokaal voor doven en slechthorenden.

Je Volkswagenbusjes waren in die tijd legendarisch. Wij mochten als familie, je neefjes en je nichtjes, meegenieten van die toffe periode en werden mee betrokken in de activiteiten van de Chiroleden en de gasten van het Fortje. Dit zullen we nooit vergeten.

Tegen je 60^e werd je onverwacht gevraagd om aalmoezenier te worden in de Begijnenstraat in Antwerpen. Je wist even niet goed hoe hier mee om te gaan en voor het eerst merkten we dat je wat schrik had voor het onbekende. Je was gelukkig ook maar een mens en geen superheld.

Het duurde niet lang of je drukte je stempel op je nieuwe taak in de gevangenis: gelovig of ongelovig, iedere mens in nood (en dat zijn er daar veel) kon bij jou terecht. Je luisterde maar je oordeelde niet. Je werd door iedereen geapprecieerd.

Ook na je pensionering bleef je een pastorale hulp. Iedereen bleef een beroep op je doen. Wilden wij eens afspreken dan viel het op dat jouw agenda dubbel zo vol stond als de onze. Pas op latere leeftijd werd dit afgebouwd en gunde iedereen je rust.

In oktober vorig jaar raakte je aan de sukkel: je viel en je werd geopereerd aan je heup. Na hospitalisatie en revalidatie hoopten we dat je nog een mooie oude dag zou kunnen beleven in het rusthuis. Maar je energie was op. Het heeft niet mogen zijn.

Familie Claessens

Janus, Janus, wie mag dat wel zijn ... Janus, Janus, vriend van groot en klein.

Iedereen die van ver of dichtbij iets met de chiro te maken heeft gehad, weet dat Janus een heel belangrijke rol in de chiro heeft gespeeld en dat de chiro een heel belangrijke rol in zijn leven heeft gespeeld.

Ik herinner me nog heel goed dat toen ik zes was en pas bij de chiro, dat Janus op zondag voor de chiro mee kwam voetballen en zijn uitroep "*in 't straatje*" een aanmoediging was om een goeie voorzet te geven en enthousiast mee te spelen.

Op belangrijke chiro momenten was Janus er altijd bij:

Uiteraard bij de viering van Christus Koning, hét chirofeest, waarbij hij er altijd voor zorgde dat de kinderen en jongeren wisten waarover het ging, dat ze betrokken werden met toneeltjes, dans en muziek. *Laat de kinderen tot mij komen* waren voor hem geen holle woorden; achteraf ging hij natuurlijk graag mee genieten van koffiekoeken en warme chocomelk in het lokaal.

Op het bivak zorgde Janus voor de Stille Ruimte en een aangepaste bezinning, waarin hij ons vaak aan de hand van een verhaal of muziek liet stilstaan bij de grote en kleine dingen in het leven.

Janus nam het in de buurt en in de parochie expliciet voor de jeugd op en dat werd hem niet altijd in dank afgenomen. Maar lang voor Facebook bestond kon hij rekenen op een ongelofelijk uitgebreid netwerk van mensen die hem met raad en daad steunden. Janus kon een beroep doen op vaklui en met de inzet van tal van vrijwilligers van binnen en buiten de chiro werden er in de periode 1982-1983 nieuwe lokalen gebouwd. Janus zorgde toen zelfs voor een duivenhok op het terrein voor het lokaal zodat er niet alleen op zondag leven in de chiro zou zijn. Hij leverde ook zijn bijdrage aan de financiering daarvan, o.a. door met zijn buske een hele dag mee rond te rijden op tal van papierslagen, door de organisatie van chiro-ententjes en rommelmarkten, samen met de werkgroep 't Steentje. Maar zijn buske werd voor nog zoveel meer gebruikt: om tenten te gaan halen voor het bivak of om afdelingen naar de Kalmthoutse Heide te brengen voor een nachttocht. En dan zorgde hij er ook nog voor dat we op de hooizolder van de boerderij van zijn broer in Essen konden overnachten.

Maar zijn inzet voor de jeugd bleef niet beperkt tot de chiro: elke zomer de 2- en 3-daagse fietstochten naar Zeeland en de 4-daagse naar de Waddenzee, elke winter de 2-daagse trektocht met de rugzak door de Hoge Venen. Janus kon heel erg genieten van de vrijheid in de natuur en deelde dat graag met anderen.

Hoeveel chirokoppels hij getrouwd heeft en hoeveel chirobaby's hij gedoopt heeft, wie zal het zeggen. Maar ook op minder blije momenten kon je op zijn begrip en medeleven rekenen.

Aan zijn actieve betrokkenheid bij de chiro kwam een einde toen hij als aalmoezenier in de Begijnenstraat zou gaan werken. Het was geen makkelijke periode voor hem. Maar vergeten deden we hem zeker niet, want we zijn toen met de leiding kerstliederen gaan zingen en met de opbrengst daarvan hebben we postzegels en tabak voor de gevangenen gekocht. We zagen dat het hem deugd deed toen we die spullen zelf in de gevangenis gingen afgeven.

Het bivak in Rotselaar in 2011 moet één van de laatste keren geweest zijn dat Janus de bezinning kwam doen. Die dag was er een hevig onweer en het was alle hens aan dek om de tenten droog te houden. Janus liep er toen een beetje verweesd bij en was blij toen hij eindelijk kampkoffie kreeg.

Ook al kent de huidige leidingploeg Janus minder goed, toch beseffen ze hoeveel Janus voor de chiro betekend heeft. Daarom nodigen ze alle oud-leiding en oud-leden uit op een wake als eerbetoon aan Janus. Die wake heeft plaats op het chiroterrein op zaterdag 25 januari vanaf 19u.

Het ontstaan van jeugdclub “ de vlinder”

Wanneer we jong waren bestond er geen jeugdclub voor doven. We gingen naar horende jeugdclubs maar het was moeilijk om met anderen te praten dus dit was maar saai voor ons. Zo zijn we beginnen dromen van een eigen jeugdclub maar we moesten starten met het vinden van een lokaal.

Eerst gingen we naar pastoor....., hij verwees ons naar onderpastoor Claessens.

Dus gingen we met hem praten, dit was in het begin heel moeilijk want het was de eerste keer dat hij in contact kwam met dove mensen. Hij deed meteen erg zijn best. Hij ging naar de dovenschool om raad te vragen hoe hij best met doven kon praten. De toenmalige directeur gaf hem de raad om “ gewoon traag te praten”. Hierna konden we steeds beter communiceren. Onderpastoor Claessens vertelde dat we het Chirolokaal mochten delen, in de kelder van de oude kerk.

Op 7 oktober 1972 was het zover, we mochten de eerste keer het lokaal gebruiken. Toen we die dag de deuren van de kelder opendeden fladderden er plots vlinders uit het lokaal: zo kwamen we op de naam “ Dove Jeugdclub De Vlinder”.

De volgende jaren kwam pastoor Claessens bijna elke keer wanneer het lokaal open was langs en praatte met ons. Hij leerde steeds meer gebaren. Wanneer hij kwam stak hij steeds watten in zijn oren omdat onze muziek zo luid stond!

Samen organiseerden we uitstappen naar de Waddenzee, de boerderij van zijn vader, gingen we fietsen enzoverder.

Hij trouwde ons, doopte onze kinderen en bleef steeds erg belangrijk in ons leven.

Hiervoor zijn wij, de doven van Antwerpen, hem heel dankbaar!

Namens de ex-leden van “De Vlinder”

Beste familie en vrienden, !

We wisten wel dat je heel belangrijk voor ons was , maar bese"en nu ten volle wat een groot verlies het is jou hier nu te missen.!

Vandaag zijn wij niet meer zo gelovig, maar we vinden dat we de traditie met haar zingeving en rituelen op belangrijke levensmomenten moeten koesteren , zoals Janus ons op een zachte en niet dwingende manier heeft voorgedaan . !

Janus kon genieten en gelukkig zijn met kleine dingen. !

Hij genoot ook van samen op kamp te zijn, één zijn met de natuur : fietstochten in Zeeland, ploeteren op de Waddeneilanden, afzien in de Hoge Venen . !

Deze plaatsen hebben nog steeds een sterke aantrekkingskracht op ons als volwassenen. !

We brengen dit nu over op onze kinderen.!

Bij jou was het ook steeds “ den zoeten inval” , op jou appartementje naast de oude kerk: te pas en te onpas vielen we er met onze afdeling binnen om te koken , te knutselen, leidingskring te houden of gewoon wat gitaar te spelen. !

We dachten dat we het steeds deftig achterlieten , maar nu hebben we er onze bedenkingen bij . !

Wij hebben ons ook altijd beschermd en gesteund gevoeld door jou.!

Vooraf bij de bouw van de nieuwe Chiro lokalen. !

Het was er steeds leuk vertoeven en samen stampten we het uit de grond. !

Hoe je ons aansprak was steeds verrassend, soms sprak je ons aan met de naam van onze moeder of broerke of zuske of chiromanneke. !

Later werden wij naar onze dochters of zonen genoemd. !

Dit illustreert mooi jou verbondenheid en betrokkenheid met de verschillende generaties. !

Dankjewel Janus voor zoveel warmte en ons op de goede weg te leiden.!

We gaan je missen en we wensen je een dik verdiende mooie reis.!

Oud leiding , Chiro Sint Jan Vianney. XXX!

RW, EH, MV, DL, JL, MV, WM, LV, PD, IH, AB, PH, LV, EJ, BJ, MW, KH, FH, CV, ED, MV, RH

